

Ilie - Numărul patru

Sclavie

Jeff Pippenger

2023-10-01

Mărturia lui Ilie începe atunci când el declară că, timp de trei ani și jumătate, nu va cădea ploaie decât la cuvântul său.

Și Ilie Tișbitul, care era dintre locuitorii Galaadului, i-a zis lui Ahab: Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, înaintea căruia stau, că nu va fi nici rouă, nici ploaie în anii aceștia decât după cuvântul meu. 1 Împărați 17:1.

Acei trei ani și jumătate reprezintă istoria Tiatirei din 538 până în 1798. În 1798, la sfârșitul perioadei de secetă, Ilie îl convoacă pe Ahab la Carmel. Întâia solie a îngerilor a vestit ceasul judecății lui Dumnezeu la 22 octombrie 1844. Întâia solie a îngerului a fost porunca dată lui Ahab să adune tot Israelul la Carmel.

Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, i-a zis: „Ești tu acela care tulburi Israelul?” Iar el a răspuns: „Eu n-am tulburat Israelul, ci tu și casa tatălui tău, pentru că ai părăsit poruncile Domnului, iar tu ai urmat pe Baalii. Acum dar trimite și adună la mine pe tot Israelul la muntele Carmel, și pe prorocii lui Baal, patru sute cincizeci, și pe prorocii dumbrăvilor, patru sute, care mănâncă la masa Izabelei.” Ahab a trimis la toți fiii lui Israel și i-a adunat pe proroci la muntele Carmel. Și Ilie a venit la tot poporul și a zis: „Până când veți schiopăta de ambele picioare între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; iar dacă Baal, urmați-l pe el.” Dar poporul nu i-a răspuns niciun cuvânt. 1 Împărați 18:17-21.

Întregul Israel a fost adunat la Carmel în vremea lui Ilie, ceea ce, la rândul său, reprezenta istoria lui William Miller, când cele trei biserici din capitolul trei al Apocalipsei au fost adunate laolaltă. Biserica, reprezentată de Tiatira, care inițial fugise în pustie în anul 538 pentru a scăpa de persecuția Izabelei, a ieșit din pustie ca generația care avea să fie confruntată cu mesajul lui Ilie, reprezentat de William Miller. Atunci fiara pământului și-a deschis gura și a înghițit potopul de prigoană care fusese trimis împotriva ei timp de o mie două sute șazeci de ani.

Și pământul a venit în ajutorul femeii, și pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gura lui. Apocalipsa 12:16.

În profeție, „vorbirea unei națiuni” este acțiunea autorităților sale legislative și judecătorești, iar în 1789 Statele Unite au adoptat documentul divin care este Constituția Statelor Unite, garantând astfel drepturile și libertatea necesare pentru a oferi protecție împotriva persecuției atât din partea regilor Europei, cât și din partea Bisericii Catolice apostate.

Exprimarea națiunii este acțiunea autorităților sale legislative și judiciare. Marea luptă, 443.

În 1789, cu puțin înainte de începutul rolului profetic al Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice, Statele Unite au vorbit ca un Miel, dar la legea duminicală vor vorbi ca un balaur.

Și am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:11.

Începutul și sfârșitul fiarei de pe pământ sunt marcate prin vorbirea ei. În 1798, Ahab cheamă pe tot Israelul la Muntele Carmel, unde Ilie urmează să propună o probă pentru a dovedi celor care privesc dacă Dumnezeul evreilor sau zeul Izabelei este adevăratul Dumnezeu. Izabela avea patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal și patru sute de proroci ai dumbrăvii. Zeul fals Baal era o zeitățe masculină, iar zeița falsă Ashtaroth era o zeitățe feminină.

Acele două categorii de profeți falși reprezintă combinația dintre biserică și stat, căci, în profeție, când un bărbat și o femeie sunt reprezentați împreună, femeia reprezintă o biserică, iar bărbatul statul. Ilie era depășit numeric în raport de opt sute cincizeci la unu când a înfruntat alianța nelegiuită dintre biserică și stat, așa cum era ea reprezentată de zeitățile false feminine și masculine și, de asemenea, de căsătoria lui Ahab cu Izabela. Ilustrarea bisericii și a statului prin Ahab și Izabela reprezintă corupția cornului republicanismului, iar Baal și Astarte reprezintă corupția cornului protestant.

Chestiunea era protestul lui Ilie împotriva religiei corupte reprezentate de Tiatira în Apocalipsa, capitolul doi. Ilie reprezenta un protestant, căci un protestant nu este, prin definiție, decât cineva care protestează împotriva Romei. Protestul lui Ilie reprezintă un protest împotriva contopirii bisericii cu statul, care se realizează prin alianța necurată dintre un stat corupt și o biserică coruptă.

Dar am împotriva ta câteva lucruri, pentru că o îngădui pe femeia aceea, Iezabela, care se numește pe sine profetesă, să învețe și să-i amăgească pe robii Mei să săvârșească desfrâu și să mănânce din cele jertfite idolilor. Și i-am dat vreme să se pocăiască de desfrânarea ei, dar nu s-a pocăit. Iată, o voi arunca într-un pat, iar pe cei ce preacurvesc cu ea, în mare strâmtorare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Apocalipsa 2:20-22.

Mâncatul reprezintă mesajul pe care îl accepți, iar un mesaj adus ca jertfă idolilor reprezintă doctrinele Catolicismului, simbolul însuși al abominabilei închinări la idoli. Poporul lui Dumnezeu în Evul Întunecat ajunsese să accepte multe dintre doctrinele păgâne ale Catolicismului, și în special închinarea la soare.

Curvia este o relație nelegiuită și, în mod profetic, reprezintă însăși esența a ceea ce Constituția interzice: unirea Bisericii cu statul. Ahab se afla într-o relație nelegiuită cu Izabela, căci, ca împărat al lui Israel, nu îi era îngăduit să ia de soție o prințesă păgână. Isus l-a identificat pe Ioan Botezătorul drept Ilie, iar Ioan a înfruntat, de asemenea, aceeași legătură necurată când l-a muștră pe Irod pentru că a luat-o de soție pe Irodiada, soția fratelui său.

Căci Irod îl prinsese pe Ioan, îl legase și-l aruncase în temniță din pricina Irodiadei, soția fratelui său Filip. Căci Ioan îi spunea: Nu-ți este îngăduit s-o ai. Matei 14:3, 4.

Confruntarea lui Ilie cu Ahab și Izabela a prefigurat confruntarea lui Ioan cu Irod și Irodiada, căci ambele perechi reprezentau o alianță nelegiuită dintre biserică și stat. Împreună, ele reprezintă mesajul lui Ilie al celor o sută patruzeci și patru de mii, care se confruntă cu papalitatea (Izabela și Irodiada), cu cei zece regi care reprezintă Națiunile Unite (Ahab și Irod) și cu Statele Unite, care

reprezintă prorocul mincinos (profeții mincinoși de pe Carmel și Salomeea, fiica Irodiadei).

Contextul profetic de la Carmel cuprinde apărarea, de către Ilie, a Constituției Statelor Unite ale Americii, care consfințește principiul separării dintre biserică și stat.

Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis: „Ești tu cel ce tulbură Israelul?” Iar el a răspuns: „Nu eu am tulburat Israelul, ci tu și casa tatălui tău, pentru că ai părăsit poruncile Domnului, iar tu te-ai dus după Baali.” 1 Împărați 18:17, 18.

Constituția a stabilit că cele două coarne ale republicanismului și ale protestantismului vor rămâne întotdeauna separate una de cealaltă. Dar Apocalipsa indică faptul că, atunci când Statele Unite vor vorbi în cele din urmă ca un balaur, aceasta se va petrece când bisericile apostate ale Statelor Unite vor prelua controlul și se vor uni cu guvernul apostat.

Dar ce este „chipul pentru fiară”? Și cum urmează să fie întocmit? Chipul este făcut de fiara cu două coarne și este un chip pentru fiară. El mai este numit și un chip al fiarei. Atunci, pentru a afla cum este acest chip și cum urmează să fie întocmit, trebuie să studiem caracteristicile fiarei înseși — papalitatea.

Când biserica primară s-a corupt, abatându-se de la simplitatea Evangheliei și acceptând rituri și obiceiuri păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; și, pentru a controla conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii seculare. Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce stăpânea puterea statului și o întrebuița pentru a-și promova propriile scopuri, mai ales pentru pedepsirea „ereziei”. Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze într-atât guvernul civil, încât autoritatea statului să fie, de asemenea, pusă în slujba bisericii pentru a-și împlini propriile scopuri. The Great Controversy, 443.

Ilie pe Muntele Carmel a reprezentat lucrarea mileriților, iar mileriții au fost stabiliți drept adevăratul profet, în contrast cu aceia care ieșiseră de curând de sub influența catolicismului, dar care au ales, prin respingerea luminii primului înger, să se întoarcă la Roma. Astfel, solia celui de-al doilea înger, în primăvara anului 1844, a constat în identificarea denominațiilor protestante ca fiice ale Babilonului, iar pe mileriți drept adevăratul corn protestant.

Când Dumnezeu a scos din robia Egiptului pe vechiul Israel și l-a trecut prin apele Mării Roșii, El a inițiat un proces progresiv de încercare, care a început cu proba manei cerești.

„Asupra noastră strălucește lumina acumulată a veacurilor trecute. Consemnarea uitării lui Israel a fost păstrată spre luminarea noastră. În acest veac, Dumnezeu Și-a întins mâna ca să-Și adune un popor din orice neam, seminție și limbă. În mișcarea adventă, El a lucrat pentru moștenirea Sa, așa cum a lucrat pentru israeliți când i-a scos din Egipt. În marea dezamăgire din 1844, credința poporului Său a fost încercată, precum a fost cea a evreilor la Marea Roșie.” Mărturii, volumul 8, 115, 116.

Dezamăgirea din 22 octombrie 1844 a dus la înțelegerea sanctuarului ceresc, care a prezentat apoi proba Sabatului, așa cum proba manei a devenit cea dintâi dintr-o serie de zece probe pentru vechiul Israel.

Domnul mi-a dăruit vedenia următoare în 1847, pe când frații erau adunați în ziua Sabatului, la Topsham, Maine.

Am simțit un duh neobișnuit de rugăciune. Și pe când ne rugam, Duhul Sfânt s-a pogorât peste noi. Eram foarte fericiți. Curând am fost desprins de lucrurile pământești și am fost cuprins într-o vedenie a slavei lui Dumnezeu. Am văzut un înger zburând iute spre mine. El m-a purtat degrabă de pe pământ la Cetatea Sfântă. În Cetate am văzut un templu, în care am intrat. Am trecut printr-o ușă înainte de a ajunge la cea dintâi perdea. Această perdea a fost ridicată și am trecut în Locul Sfânt. Aici am văzut altarul tămâierii, sfeșnicul cu șapte candelă și masa pe care se aflau pâinile pentru punerea înainte. După ce am privit slava Locului Sfânt, Isus a ridicat a doua perdea și am trecut în Sfânta Sfintelor.

În Sfânta Sfintelor am văzut un chivot; pe partea de sus și pe laturile lui era aurul cel mai curat. La fiecare capăt al chivotului era un heruvim minunat, cu aripile întinse deasupra lui. Fețele lor erau întoarse una către cealaltă și priveau în jos. Între îngeri era o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, acolo unde stăteau îngerii, era o slavă de o strălucire nespusă, care apărea ca un tron unde locuia Dumnezeu. Isus stătea lângă chivot; și, pe măsură ce rugăciunile sfinților se înălțau la El, tămâia din cădelniță fugea, iar El înălța rugăciunile lor, împreună cu fumul tămâiei, către Tatăl Său. În chivot era vasul de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înmugurise și tablele de piatră care se închideau ca o carte. Isus le-a deschis și am văzut Cele Zece Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau patru, iar pe cealaltă șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar a patra, porunca Sabatului, strălucea peste toate; căci Sabatul a fost pus deoparte ca să fie păzit spre cinstirea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Sabatul sfânt arăta glorios - un halou de slavă îl înconjura. Am văzut că porunca Sabatului nu a fost ținută pe cruce. Dacă ar fi fost, ar fi fost și celelalte nouă porunci; și am avea libertatea de a le încălca pe toate, la fel ca și pe a patra. Am văzut că Dumnezeu nu a schimbat Sabatul, căci El nu Se schimbă niciodată. Dar papa l-a schimbat de la a șaptea la prima zi a săptămânii; căci el avea să schimbe vremurile și legea. Scrieri timpurii, 32.

Când protestanții au ieșit din Evul Întunecat în 1798 și cartea lui Daniel a fost desigilată, a șasea împărăție a profeției biblice, fiara cu două coarne care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, și-a început marșul prin istoria profetică. Protestantismul a fost întemeiat pe documentul sacru numit Sfânta Biblie, iar Republicanismul a fost întemeiat pe documentul sacru numit Constituția. Dumnezeu Își scosese Biserica din pustie, afară din Evul Întunecat, dar, întocmai ca în cazul Israelului din vechime, în perioada robiei egiptene, porunca Sabatului fusese uitată. Așa cum Israel a trecut Marea Roșie în drumul său spre darea Legii la Sinai, Israelul modern a trecut Atlanticul în drumul său spre 22 octombrie 1844, unde Legea avea să fie din nou revelată. Domnul ridică din nou un popor care avea să fie depozitarul Legii Sale, depozitarul revelațiilor Sale profetice și care avea să poarte mantia Protestantismului. Israelului din vechime i s-au dat cele două table ale Decalogului ca simbol al lucrării lor de a fi depozitarii Legii Sale, iar Israelului modern i s-au dat cele două table ale lui Habacuc ca simbol al lucrării lor ca depozitari ai Cuvântului Său profetic.

Israelul modern trebuia să poarte ambele seturi a câte două table atunci când prezenta lumii solia celui de-al treilea înger, care este solia proclamată de cei ce poartă mantia Protestantismului.

Protestantismul ieșit din Evul Întunecat era atunci incomplet, așa cum era Israelul din vechime când trecea prin Marea Roșie. Protestantismul a profesat deviza „Biblia și numai Biblia”, dar avea o înțelegere incompletă a Cuvântului lui Dumnezeu, din pricina secolelor în care se hrănise cu doctrinele păgâne ale romano-catolicismului (lucruri jertfite idolilor). Dumnezeu a rânduit ca un adevărat protestant să reprezinte întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, așa cum este simbolizat de „Legea și Profeții”, cele două seturi a câte două table care reprezintă atât lucrarea poporului lui Dumnezeu, cât și caracterul lui Dumnezeu. Lucrarea primului înger a fost să formeze un popor protestant autentic, care să fie atât depozitarii Legii Sale, cât și ai Cuvântului Său profetic.

„Dumnezeu Și-a chemat Biserica Sa în acest timp, așa cum a chemat Israelul din vechime, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternicul despărțitor al adevărului, soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, i-a despărțit de biserici și de lume pentru a-i aduce într-o apropiere sfântă de Sine. I-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru timpul acesta. Asemenea oracolelor sfinte încredințate Israelului din vechime, acestea constituie o încredințare sacră ce trebuie comunicată lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 reprezintă poporul care primește lumina soliilor lui Dumnezeu și pornește în calitate de agenți ai Săi pentru a face să răsunе avertizarea pe toată întinderea pământului.”
Mărturii, volumul 5, 455.

Avertizarea care urmează să fie proclamată de cei identificați drept depozitarii celor două seturi a câte două table este împotriva primirii semnelor catolicismului. Acel protest este împotriva relației nelegiuite dintre Ahab și Izabela și a fost reprezentat de Ilie pe muntele Carmel. Darea celor două table de piatră pe muntele Sinai a prefigurat darea celor două table de pânză ale lui Habacuc în istoria dintre 1842 și 1849. Cele două table ale lui Habacuc sunt simbolul relației de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său protestant. A respinge acele table ar fi echivalent cu respingerea Legii lui Dumnezeu de către vechiul Israel.

Mileriiți au intrat în Sfânta Sfintelor și au primit lumina Sabatului, dar procesul de încercare nu era încă încheiat. În același timp, cornul republicanismului înainta de-a lungul aceleiași istorii. Iar ambele coarne aveau să atingă o piatră de hotar în parcursul lor comun în 1863.

Solia lui Ilie a lui Miller a produs un proces progresiv de curățire, cu scopul intenționat de a stabili cornul protestant, iar în aceeași istorie, cornul republican a fost implicat într-un proces progresiv de dezvoltare politică. Ambele coarne sunt pe aceeași fiară a pământului, deci trebuie să parcurgă în unison de-a lungul întregii istorii a fiarei pământului.

Prima trăsătură profetică a cornului republican al fiarei din pământ a fost actul prin care, în 1789, a vorbit, aducând Constituția în vigoare. În 1798 (timpul sfârșitului, când cartea lui Daniel a fost desigilată), fiara din pământ avea să vorbească pentru prima dată ca a șasea împărăție a profeției biblice. 1798 a reprezentat începutul Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice, iar vorbirea care a avut loc la începutul istoriei fiarei din pământ, în 1798, avea să tipifice ultima dată când a șasea împărăție va vorbi; iar acel timp este reprezentat ca glasul balaurului. Când luăm în considerare legile adoptate de cornul republican în Statele Unite în 1798, ar trebui să ne așteptăm să vedem o tipificare a legilor care vor fi adoptate în legătură cu legea duminicală, atunci când Statele Unite vor vorbi ca un balaur. Pe măsură ce analizăm următoarele patru legi, întrebă-te

dacă cele patru legi adoptate în 1798 poartă semnătura profetică Alfa și Omega?

În 1798, Statele Unite au adoptat mai multe legi importante, cunoscute sub numele de Actele privind străinii și sedițiunea. Aceste acte au constituit o serie de patru legi adoptate de Congresul controlat de federaliști și promulgate de președintele John Adams, al doilea președinte al Statelor Unite și fost vicepreședinte în timpul președinției lui George Washington.

Actul de naturalizare: Această lege a prelungit perioada de rezidență necesară imigranților pentru dobândirea cetățeniei Statelor Unite de la 5 la 14 ani. Ea avea ca scop principal restrângerea influenței imigranților recenți, care erau adesea aliniați cu partidul de opoziție, Democrații-Republicani.

Legea Prietenilor Străini: Acest act îi conferea președintelui autoritatea de a expulza persoanele fără cetățenie americană socotite a reprezenta o amenințare la adresa securității Statelor Unite în timp de pace. El îi permitea președintelui să rețină și să expulzeze orice persoană fără cetățenie americană pe care o considera periculoasă.

Actul privind inamicii străini: Această lege prevedea arestarea, detenția și expulzarea cetățenilor din țări aflate în război cu Statele Unite. A fost adoptată ca măsură de precauție în contextul climatului tensionat de la sfârșitul anilor 1790.

Legea sedițiunii: Este cea mai controversată dintre Legile Străinilor și ale Sedițiunii. Ea a tipificat ca infracțiune publicarea de scrieri „false, scandaloase și răuvoitoare” împotriva guvernului sau a funcționarilor acestuia, cu intenția de a-i defăima ori de a-i discredita. Criticii au considerat aceasta un atac direct împotriva libertății de exprimare și a libertății presei.

Actele privind Străinii și Sedițiunea au fost extrem de controversate și au generat o opoziție semnificativă din partea Democraților-Republicani, care considerau că aceste legi încălcau drepturi constituționale fundamentale și vizau partidul lor politic. Ei au susținut că legile reprezentau o încălcare a Primului Amendament, care protejează libertatea de exprimare și libertatea presei. În cele din urmă, aceste legi au avut un rol în alegerile din 1800, când Thomas Jefferson și Democrații-Republicani au câștigat președinția și Congresul, ceea ce a condus la abrogarea Legii Sedițiunii.

Partidul Democrat-Republican considera că aceste legi încălcau drepturile fundamentale garantate de Constituție și, de asemenea, considera că legile țineau partidul politic advers. Nu are importanță faptul că aceste legi au fost abrogate sau au expirat ulterior; Alfa și Omega ilustrează sfârșitul prin început. În istoria în care aceste legi au fost adoptate sau "rostite" în lege, Partidului Federalist i se opunea un partid numit Democrat-Republicani. Evoluția Partidului Democrat-Republican produce, în cele din urmă, Partidul Republican. Un partid politic care s-a coagulat în principal în jurul unei poziții anti-sclavie.

Istoricii identifică anul 1863 drept chiar punctul central al războiului civil, un război întemeiat pe problema sclaviei. 1863 este, de asemenea, un reper pentru noii purtători de stindard ai cornului protestant, care atunci au respins prima profeție de timp dată lui Miller de îngeri (profeția „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase). Să fie oare o simplă coincidență faptul că profeția celor

șapte vremi se întemeiază tocmai pe legile sclaviei expuse în capitolul precedent al Leviticului? „Blestemul” identificat de „cele șapte vremi” era promisiunea că, dacă legile legământului din capitolul douăzeci și cinci aveau să fie nesocotite, Israel avea să-și încheie istoria întorcându-se în sclavia din care fusese scos când și-a început călătoria la Marea Roșie.

Între 1798 și 1863, partidul politic cunoscut drept Partidul Democrat-Republican a trecut printr-o serie de epurări sau zguduirii. Începând din 1798 și, în mod deosebit, de la 11 august 1840 și până în 1863, mișcarea millerită a trecut printr-o serie de epurări și zguduirii.

Partidul Democrat-Republican, care a fost unul dintre primele partide politice din Statele Unite ale Americii, nu s-a transformat în mod direct în Partidul Republican modern, așa cum există astăzi. În schimb, a trecut, de-a lungul timpului, printr-o serie de schimbări și sciziuni, ceea ce a dus, în cele din urmă, la formarea mai multor partide politice distincte, înainte de apariția Partidului Republican.

Partidul Democrat-Republican, adesea asociat cu Thomas Jefferson și James Madison, a fost fondat la sfârșitul secolului al XVIII-lea ca răspuns la Partidul Federalist. Democrații-Republicani au favorizat o interpretare strictă a Constituției, drepturile statelor și interesele agrare.

Totuși, până în anii 1820, Partidul Democrat-Republican a început să se fractureze pe linii regionale și ideologice. Sciziunea principală s-a produs în timpul Epocii Bunelor Sentimente (1817–1825), când lipsea o opoziție puternică la adresa președinției lui James Monroe. Această perioadă de liniște politică a contribuit la declinul Partidului Democrat-Republican. În cele din urmă, partidul s-a scindat în mai multe facțiuni și a evoluat în următoarele grupuri politice:

Partidul Democrat: Urmașii lui Andrew Jackson, care a devenit al șaptelea președinte în 1829, au format Partidul Democrat. Democrații jacksonieni au susținut o ramură executivă puternică, expansiunea spre vest și lărgirea dreptului de vot pentru bărbații albi.

Partidul Republican Național: Acest partid a apărut ca reacție la președinția lui Andrew Jackson și, ulterior, s-a contopit cu alte facțiuni anti-Jackson pentru a deveni Partidul Whig. Republicanii Naționali au fost, în general, mai favorabili unui guvern federal puternic și dezvoltării economice.

Partidul Antimasonic: Acesta a fost un partid politic de scurtă durată, care a luat naștere în anii 1820, în principal ca răspuns la preocupările privind influența fraternității masonice secrete. A absorbit o parte dintre foștii democrați-republicani.

Partidul Whig: Constituit în anii 1830, whigii îi includeau pe foștii Republicanii Naționali, Antimasonii și alte grupuri de opoziție. Ei se caracterizau prin opoziția față de politicile jacksoniene, susținerea unui guvern federal puternic și promovarea dezvoltării industriale și economice.

Partidul Republican modern a fost fondat în anii 1850 ca răspuns direct la tensiunile regionale tot mai accentuate privind sclavia. El a atras foști whigi, democrați anti-sclavie, Free Soilers și alți opozanți ai extinderii sclaviei în noile teritorii. Primul candidat republican la președinție, John C. Fremont, a candidat la alegerile din 1856, iar primul candidat victorios al partidului, Abraham

Lincoln, a fost ales în 1860. Prin urmare, Partidul Republican a apărut independent de tradiția democrat-republicană și a urmat o traiectorie distinctă în istoria politică americană.

Până în 1860, Partidul Republican își alesese primul președinte. El era întemeiat pe o coaliție de partide politice care se opuneau sclaviei. În 1863, Proclamația de Emancipare a "vorbit" sclavia din existență. În 1863, cornul republican, reprezentat atunci de Partidul Republican, a "vorbit" sclavia din existență, în timp ce cornul protestant a încetat să mai fie o mișcare și a devenit Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Mișcarea milleriților s-a încheiat, din punct de vedere legal și oficial, în mai 1863, iar în acel an jurământul lui Moise, profeția privitoare la sclavie, a fost respins. Cine are urechi de auzit, să audă.

La acest punct, ar putea fi utilă o scurtă privire de ansamblu asupra „jurământului lui Moise”, așa cum îl numește profetul Daniel.

Da, tot Israel a încălcat legea Ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-au revărsat peste noi blestemul și jurământul care este scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva Lui. Daniel 9:11.

William Miller, care a fost călăuzit de Gabriel și de alți îngeri în timp ce studia Cuvântul lui Dumnezeu, a fost îndrumat mai întâi către „cele șapte timpuri” din Leviticul 26. Mărturia lui Miller este că, în studiul său al Bibliei, a început cu cartea Genezei și, prin urmare, în mod evident a ajuns la Leviticul cu mult înainte de a ajunge la cele două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. El a folosit exclusiv Biblia și o concordanță a lui Cruden.

Concordanța lui Cruden nu oferă trimiteri la cuvintele ebraice sau grecești care au fost ulterior traduse în engleza Bibliei King James. Miller lua în considerare „contextul” pasajului pe care îl studia pentru a-și ghida înțelegerea unui cuvânt sau a unui pasaj din Scriptură. În ceea ce privește înțelegerea sa a „celor șapte vremi”, este lesne de observat că contextul pentru „cele șapte vremi” din capitolul douăzeci și șase din Levitic este capitolul douăzeci și cinci.

Capitolul douăzeci și cinci prezintă odihna pământului, Jubileul și rânduielile robiei. Rânduielile din capitolul douăzeci și cinci fac parte din „legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu”, care aduce o binecuvântare dacă este păzită și un „blestem” dacă este încălcată. În capitolul douăzeci și șase, blestemul celor „de șapte ori” corespunde unui interval de două mii cinci sute douăzeci de ani și este prezentat în contextul evident al rânduielilor odihnei pământului și al principiilor robiei. În capitolul douăzeci și șase, pedeapsa este numită „cearta legământului meu”.

Atunci și Eu voi umbla împotriva voastră și vă voi pedepsi încă de șapte ori pentru păcatele voastre. Voi aduce peste voi sabia, care va răzbuna legământul Meu; și când vă veți strânge în cetățile voastre, voi trimite ciurma în mijlocul vostru; și veți fi dați în mâna vrăjmașului. Leviticul 26:24, 25.

În context, „legământul” asupra căruia Dumnezeu are o „ceartă” ar fi legământul menționat anterior în capitolul douăzeci și cinci. Pedeapsa de șapte ori este numită „cearta” „legământului” lui Dumnezeu, iar „blestemul” atașat acesteia este că Israel ar fi „dat în mâna” vrăjmașilor săi și, odată ajuns în țara vrăjmașilor (așa cum a fost Daniel), Israel ar deveni robii vrăjmașilor săi.

Când Moise a consemnat Leviticul 26, Israelul antic tocmai fusese izbăvit din robia Egiptului, iar principiile privitoare la robie, expuse în capitolul douăzeci și cinci, aveau să aducă fie binecuvântare, fie blestem. Israelul antic nu a practicat niciodată rânduielile Jubileului și, în cele din urmă, atât regatul de nord, cât și cel de sud au fost împrăștiate pentru „șapte vremi”, spre împlinirea a ceea ce Daniel a numit „blestemul lui Moise”.

Relația de legământ dintre Dumnezeu și Israel, care începuse odată cu robia lor în Egipt, s-a încheiat prin robia lor sub Asiria și Babilon. „Șapte vremuri” împotriva împărăției de nord s-au încheiat în 1798, iar „șapte vremuri” împotriva împărăției de sud s-au încheiat în 1844. Punctul de început al celor două perioade de „șapte vremuri” este marcat în Isaia, capitolul șapte, printr-o profeție de șazeci și cinci de ani pe care Isaia a proclamat-o regelui Ahaz al lui Iuda în 742 î.Hr.

Capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și într-un răstimp de șazeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu credeți, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

Isaia identificase faptul că "în decurs de" șazeci și cinci de ani din momentul în care profeția a fost enunțată în 742 î.Hr., regatul de nord avea să fie sfârșit. Nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., regatul de nord al lui Israel a fost dus în robie de către împăratul Asiriei, iar patruzeci și șase de ani mai târziu împăratul Babilonului a dus în robie regatul de sud, Iuda, în 677 î.Hr. Profeția celor șazeci și cinci de ani stabilește șase repere istorice. Primul este anul 742 î.Hr., când predicția a fost enunțată. Nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., regatul de nord a fost dus în robie de către asirieni. Patruzeci și șase de ani mai târziu, în 677 î.Hr., regatul de sud a fost dus în robie de către babilonieni. Prima perioadă de două mii cinci sute douăzeci de ani, care a început în 723 î.Hr., s-a încheiat apoi în 1798. Apoi, în 1844, s-a încheiat perioada de două mii cinci sute douăzeci de ani care a început în 677 î.Hr. Din 1844, predicția s-a extins cu nouăsprezece ani, până în 1863, pentru a desăvârși întreaga structură profetică, căci atunci când Alfa și Omega a marcat nouăsprezece ani pentru a începe structura profetică, trebuie să existe nouăsprezece ani pentru a atinge sfârșitul ei.

Vechiul Israel a fost izbăvit din robia Egiptului, iar prin neascultare atât împărăția de nord, cât și cea de sud au fost readuse în robie. Profețiile transcind din istoria profetică a vechiului Israel literal către Israelul spiritual modern și, în felul acesta, tema tuturor reperelor profetice este robia.

Profeția din Isaia, capitolul șapte, i-a fost prezentată regelui nelegiuit Ahaz de către Isaia în anul 742 î.Hr., când se identifica un război civil iminent între nord și sud. Regatul de sud al lui Ahaz era Țara Slăvită literală a vechiului Israel. În 1798, Țara Slăvită spirituală a profeției biblice a început să domnească drept a șasea împărăție a profeției biblice. Când cele șapte vremi împotriva Țării Slăvite literale s-au încheiat în 1844, a existat, ca și în istoria regelui Ahaz, un război civil iminent. Până în 1844, frământarea partidelor politice care se dezbinau și formau alianțe se așezase aproape pe deplin în două clase de orientări politice. În ceea ce privește sclavia, Democrații erau pro-sclavie, iar Republicanii anti-sclavie. Din 1798 până la începutul războiului civil, în 1860, procesul de formare a două clase de partide politice se statornicise.

Ahaz a reprezentat Țara cea minunată în sens literal și, prin urmare, a prefigurat Țara cea minunată în sens spiritual. Istoria lui Ahaz prefigurează istoria profetică în care profeția a fost proclamată în anul 742 î.Hr.; prin urmare, ea prefigurează istoria în care profeția s-a încheiat. La începutul acelei istorii, împărăția de nord, alcătuită din zece seminții, se desprinsese de celelalte două seminții, în semn de protest față de ocârmuirea rânduită de Dumnezeu a celor două seminții din sud. Cele zece seminții din nord formaseră o confederație cu Siria, prefigurând alianța dintre confederația sudică și o putere reprezentată în chip simbolic de Siria.

Acest scurt rezumat arată că formularea „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase este o promisiune de legământ care stipulează fie o binecuvântare pentru ascultare, fie „blestemul” robiei pentru neascultare. Regatul de Nord și Regatul de Sud au început împreună ca un singur popor care a fost scos din robie, numai pentru a fi redați robiei la sfârșiturile lor respective.

Cei șaiszeci și cinci de ani ai finalului acelor profeții ale robiei s-au încheiat având Israelul spiritual în țara slăvită spirituală, chiar în epicentrul unui război civil al nordului împotriva sudului. Antagoniștii din războiul civil au fost un regat care a format o confederație și s-a desprins de ocârmuirea rânduită de Dumnezeu, care se afla în regatul opus.

Începând cu 1798 și până la războiul civil, cornul Republicanismului a fost supus unui proces care a produs două clase de antagoniști politici care reprezintă cele două laturi ale problematicei sclaviei. Antagoniștii pro-sclavie care au căutat să continue practica sclaviei au pierdut bătălia.

Din 1798 și până la războiul civil, cornul protestantismului a fost supus unui proces care a produs două clase de adversari religioși care reprezintă cele două laturi ale problematicei sclaviei. Adversarii pro-sclavie care au căutat să continue înțelegerea originară a profeției despre sclavie au pierdut bătălia.

În 1863, cornul republicanismului a reușit să respingă practica sclaviei.

În 1863, cornul Protestantismului a reușit să respingă profeția sclaviei.

Procedând astfel, ei au respins lucrarea lui Miller, Ilie al timpului său. Procedând astfel, au respins de asemenea „jurământul lui Moise”, piatra de temelie pentru timpul lor. Moise și Ilie au fost atunci respinși, numai pentru a reveni la 11 septembrie 2001.

Alfa și Omega, minunatul lingvist, Și-a înscris semnătura Sa divină de-a lungul profeției de timp a „jurământului lui Moise”, în care El Însuși S-a proclamat Palmoni, Minunatul Numărător. Dacă nu veți crede, negreșit nu veți fi întemeiați.